

Motivering till Årets utställning 2017 för:

Titel: ...and it's gone – Det försvunna ögonblickets arkiv

Utställningens plats: Scenkonstmuseet, Stockholm

Tid: 11 februari – 27 september 2017.

Budget: 1,3 mkr (i summan ingår arvoden för 10 konsulter i arbetsgruppen nedan, övriga var anställda eller praktikanter på museet)

Kontaktuppgift: Scenkonstmuseets projektledare Lars Annersten,
lars.annersten@scenkonstmuseet.se 0766-318835

Arbetsgrupp för utställningen:

Originalide&formgivning: Bogdan Szyber & Carina Reich

Ljuddesign: David Österberg

Ljusdesign: Ronald Salas

Intervjuer, inspelning och redigering: Safoura Safavi

Mekatronik: David Wätte

Grafisk design: PJADAD

3D-visualisering: Martin Christensen

Film: Carl-Jonathan Szyber

Tekniska installationer: Transpond AB

Utställningsproduktion: Eckerud TQAB och Scenkonstmuseet

Hyllor: Reposator AB

Scenografiassistenter: Marina Quiero, Pam Måfors, Safoura Safavi

Tekniker: Johan Sturk

Marknadsföring och kommunikation: Hillevi Berg Niska

Praktikant utställningsproduktion: Evelina Rasmussen-Taengh

Producent: Lars Annersten

Malin Karlsson, Monica Åslund Forsén, Aleksander Dybowski och Scenkonstmuseets medarbetare och praktikanter som vek mappar och kartonger

Alla som lämnat sina scenkonstminnen

Utställningens trailer: <https://youtu.be/yl8Qapr-qGI>

...and it's gone av Carina Reich & Bogdan Szyber var Scenkonstmuseets första tillfälliga utställning vid öppnandet den 11 februari 2017. Precis som namnet antyder, tolkade utställningen det omöjliga i att helt bevara och därmed ställa ut själva scenkonsten. För när allt kommer omkring finns ju bara minnet av upplevelsen kvar. Scenkonsten är ögonblickets konst.

"[a live performance is] an event for that moment in time, for that {audience} in that place – and it's gone.

Gone without a trace. There was no journalist; there was no photographer; the only witnesses were the people present; the only record is what they retained, which is how it should be in theatre."

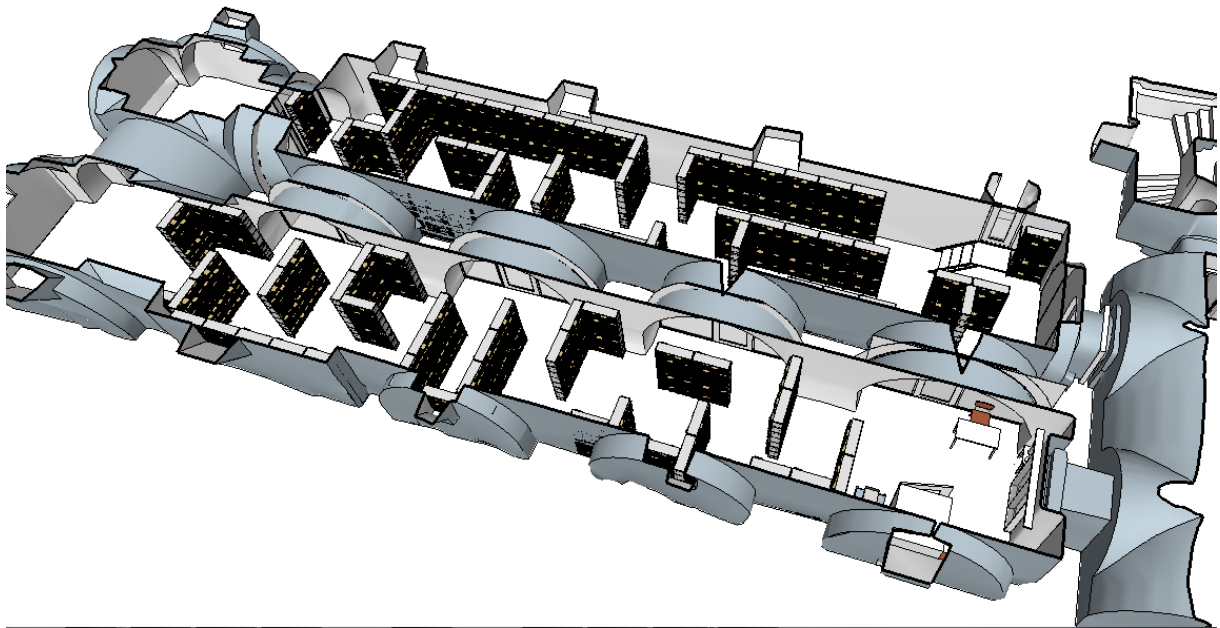
Peter Brook, ur *New Theatre Quarterly*, XI, No.42 (1995)

Idén med utställningens berättelse och dramaturgi var att gestalta detta flyktiga ögonblick i form av 300 m² stort arkiv överfyllt med hyllor och tomma arkivboxar, ljud, ljus och rörelse. Besökaren fick kliva in i *Det försvunna ögonblickets arkiv* för att utforska, upptäcka och gå vilse. För vissa en skräckblandad upplevelse, för andra en kontemplativ, berörande och poetisk upplevelse av själva livets flyktighet. I utställningen fanns alltid en värd i roll som arkivarie och formspråket förde lätt tankarna till ett efterkrigstidsarkiv överfullt med många hemligheter.

Projektet ville undersöka utvecklingsmöjligheterna för mötet mellan utställningsmediet och scenkonst. Som besökare mötte du först arkivarien vid sitt skrivbord som berättade var du kommit och lite vad som fanns, som bjöd på torra skorpor och te medan du väntade på att få din besöksbricka och kliva in mellan hyllorna. Hela arkivet formade ett ljudverk av klipp från REICH+SZYBERs produktioner, loopat och synkat med ljussättningen av flimrande lysrör och lampor som följde ljudverkets intensitet. Ljuden kom via 32 kanaler från flera högtalare i taket och mindre högtalare inuti arkivboxarna. Bland hyllorna hängde drygt trettio bakelitlurar där besökaren kunde lyssna på över hundra nyinspelningar med personer som lämnat korta minnen av en egen speciell scenkonstupplevelse. Ju längre in i utställningen desto tätare intensitet av ljud, ljus och hullerombuller i arkivhyllorna. Längst in fanns ett rum du bara kunde titta in i. Där gnabbades arkivlådor bland svajande hyllor. Taklampan gungade till, en arkivmapp kröp över ett bord, papperskorgens innehåll tittade ormlikt upp och en låda vibrerade stötvis av minnen som ville ut. Koreografin i den delen löstes med tidskodad mekatronikteknik som startade när besökaren närmade sig. Åter till "arkivariens kontor" kunde besökaren lämna ett eget minne till det växande arkivet: Arkivarien spelade in och lade upp för sökning och lyssning i datorstationens gränssnitt à la 80-tal och gav dig utställningens femsidiga katalog i en nystämplad arkivmapp.

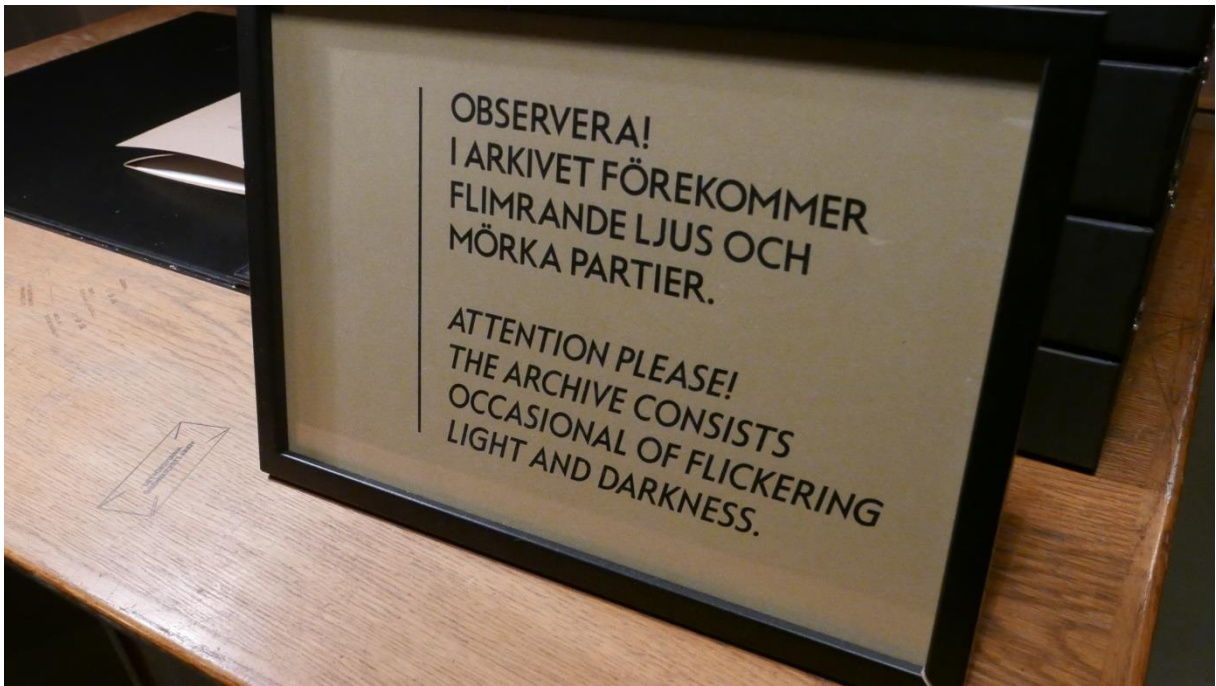
Avgörande för publikarbetet och hela utställningens idé var "arkivarien" som uppmanade besökaren att ta sig tid i rummet och gav små ledtrådar för att upptäcka vad som kunde finnas bland hyllorna.

Metoden för iscensättandet och uppbyggnaden av *...and it's gone* och *Det förlorade ögonblickets arkiv* var ett performanceverk i sig där processen från födelse till försvinnande dokumenterades av REICH+SZYBER från start i det tomma rummet, inspelningar av minnen, bygge, publiktiden, finissage med seminarium, rivning och sista kartongen till återvinning till det tomma rummet. Allt med tydliga paralleller till cyklerna för scenkonst- och utställningsproduktion samt livet självt.

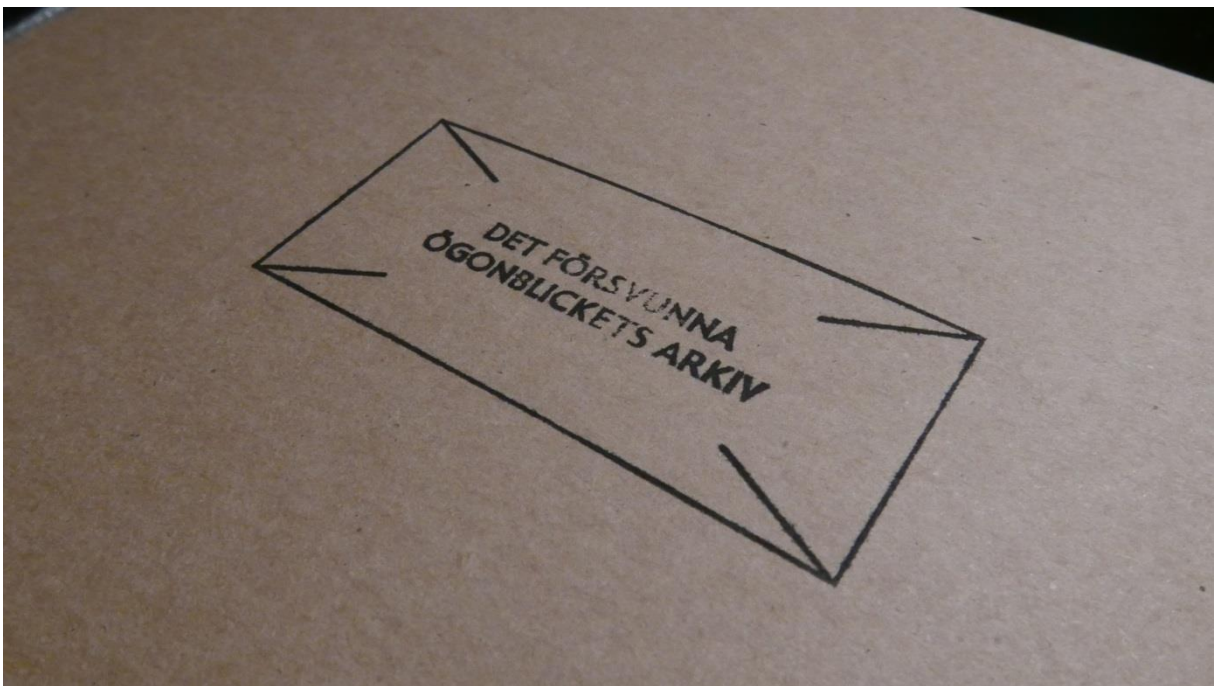
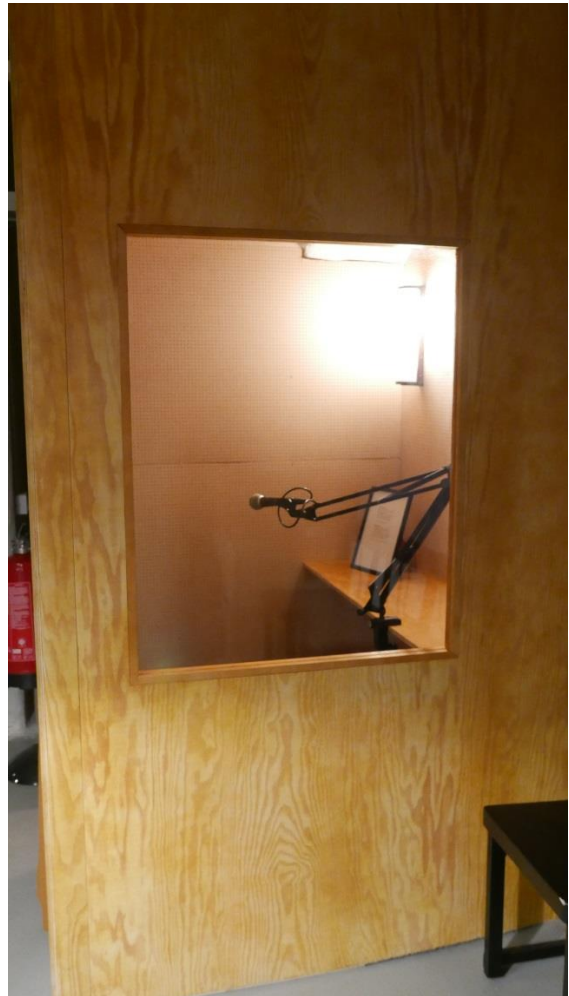

Alla foton: Carl-Jonathan Szyber